wäljas! — Oh poisil hea meel, keik wallo ärra.

Ma mõtlesin: Mosesse käsk on hirmotusseks, nago selle issa kowwa käsi; Issanda arm on õnnistusseks, nenda kui selle emma pehme keel. — Oh peaks minnule ikka, kui ma saan wallatust teinud, ja sellega patto pihho silmi tulnud, ja südda wallutab: üks armas hingeke tullema, kes omma pehme su sannadega moistaks mind Jesusse hawade pole juhhatada, kust ellorohhi wäljakeeb patto ja surmakihwti wasto.

Salmikenne. „Issand, kelle jure peame meie minnema, sul on iggawesse ello sannad.“ (Joan. 6, 68.)

„Tulge minno jure keik, kes waewatud ja koormatud ollete, ja minna tahhan teile hingamist sata. Matt. 11, 28.)

Wanduja.

Ma kuulsin kord ühhe perrenaese wägga raskeste wanduwa omma saunanaese wasto. Ta hüdis sure heälega karjudes: „Kurrat wõtko sind ja sinno lapsed.“

Lapsed ollid wärrawa lahti jätnud, seapõrsad kartowli wälja peäle peäsnud, nattukese sõrwast tustinud. Saunanaene nuttis, lapsed hirmo täis pannid jooksma. Perrenaene wõttis aia teiba, kissendas: „Oot, oot, ma lõõn teid purruks mahha!“

Mulle tulli hirm peäle, sedda kuuldes, ütlesin perrenaese wasto: „Saunanaese seapõrsad on sinno wälja sõrwa nattokese tustinud, agga kurja waimo sured sead on keik so südname põllo läbbi ja läbbi tustinud. Kuida sa toh-